

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 27 Ἰουλίου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 35

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Ἐλθετε πρὸς με πάντες οἱ κε
κοπιακότες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ
γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς...»

Καὶ ξαφνικὰ τὸ κοριτσάκι ξέσπα-
σε σὲ κλάμματα· ἔκλεισε τὸ βιβλίον
καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ
πῇ οὔτε ἄντίο στὴν
κυρία.

«Καϊμένη μικρού-
λα, πόσο θὰ ἔχῃ ὑπο-
φέρει καὶ πόσο θὰ ἤ-
θελα νὰ τῆς δώσω λί-
γη χαρά», ἔκανε ἡ
γριά κυρία κουνώντας
μὲ συμπόνια τὸ κε-
φάλι της.

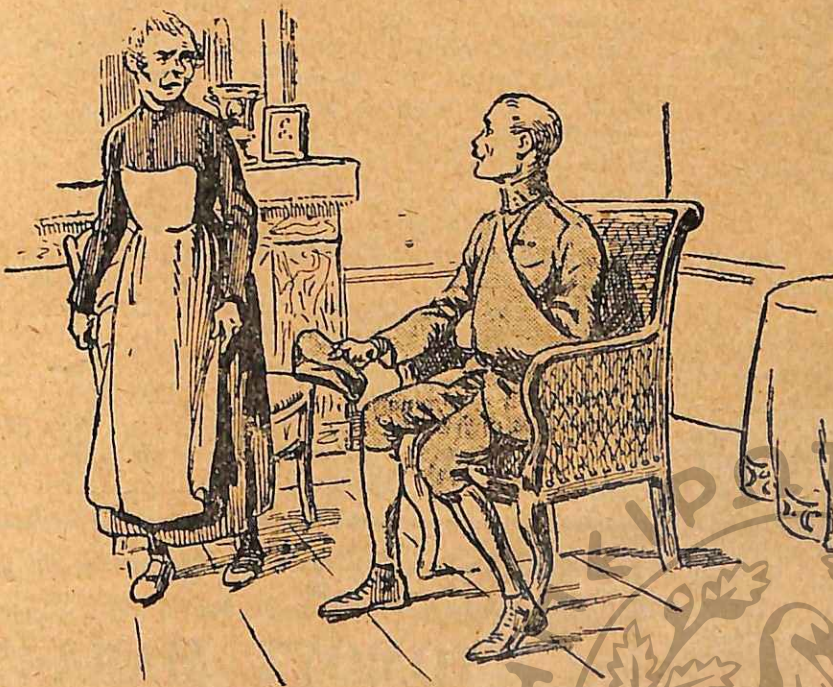
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ
κυρία Φερτέ ἄδικα
περίμενε τὴ μικρὴ τῆς
ἀναγνώστρια. Τί εἶχε
ἀπογίνει ἡ Σουλβία;

Ἡ μικρούλα γυρί-
ζοντας ἀπὸ τῆς βίλλας
δὲν εἶχε δώσει καμ-
μιὰ ἀπάντηση στὰ ἑ-
ρωτήματα τῆς
ξαδέλφης της καὶ ἐ-
κείνη φουρκισμένη
ἀπ' τὴ σιωπὴ της τὴν
κακομεταχειρίστη καὶ
περισσότερο ἀπὸ τῆς
ἄλλες φορές. Ὅταν κάθισαν στὸ
τραπέζι γιὰ νὰ φᾶνε ἡ σούπα ἦταν
λίγο τσιγκνισμένη· ἔξω φρενῶν ἡ κυ-
ρία Αὐρηλία ἀρχισενὰ βρίζῃ τὴ Σουλ-
βία καὶ νὰ τὴν λέγῃ ἀκαμάτα καὶ ἀ-
χαῖρευτὴ σὰν τὸν πατέρα της.

Ἡ μικρούλα, ποὺ τὶς περισσότερες
φορὲς δὲν ἄφηνε νὰ πέσῃ λόγος, δὲν
τῆς ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση καὶ οὔτε
ἔδειχνε καὶ πῶς ἀκούγε τὰ μαλώ-
ματά της, γιὰτὶ ἐνοῦς της ἦταν ἄλ-

λου. Σιωπηλὴ σηκώθηκε καὶ ἀνέβη-
κε στὴν κάμαρά της. Ὅταν ἔκλεισε
τὴν πόρτα πίσω της, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ
ἐρμάρι ἕνα πακετάκι, τυλιγμένο μὲ
προσοχὴ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πουκάμισά
της καὶ τὸ ξεδίπλωσε μὲ μεγάλες

«Ἡ κυρία Αὐρηλία σηκώθηκε καὶ κοίταξε τὸ λοχαγὸ κατάχλωμη»

προφυλάξεις. Ἦταν ἕνα τετράδιο
ἰχνογραφίας, ποὺ μὲ μεγάλη δυσκο-
λία εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴς
ἐρευνες τῆς ξαδέλφης της. Στάλη-
θειά ὅμως ἦταν πολὺ νόστιμο τὸ τε-
τραδιάκι αὐτό. Ἀρχισε νὰ τὸ ξεφυλ-
λίζει μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση. Στὴν
πρῶτη σελίδα ἦταν σχεδιασμένο τὸ
πορτραῖτο μιᾶς μικρούλας Σουλβίας
ποὺ χαμογελοῦσε εὐθυμᾶ. Ἀπὸ κά-
τω ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι: «Ἡ

μικρὴ μου μελαχροινὴ βασιλοπούλα
ὅταν ἔγινε ἑπτὰ χρονῶν». Ὑστερὰ
ἔρχονταν ἄλλα διεσκεδαστικὰ σχέ-
δια: «Ἡ Σουλβία παίζοντας μὲ τὴ
γάτα», «Ἡ Σουλβία κοιτάζοντας ἕνα
χοντρὸ βιβλίον». «Ἡ Σουλβία νανουρί-
ζοντας τὴν κούκλα της». Τὸ τετρά-
διο ἦταν τόσο μικρὸ ποὺ ἡ κυρία
Αὐρηλία δὲν τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ἀ-
κόμη. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἡ Σουλβία,
μ' ἕνα μολύβι στὸ χέ-
ρι, ἀρχισε καὶ αὐτὴ
νὰ σχεδιάζῃ ἐπάνω σ'
ἕνα ἄγραφο φύλλον.

Ὡ, δὲν ὀπῆρχε ἀμ-
φιβολία πῶς τὸ σχε-
διάσμα της εἶχε πολ-
λὰ λάθη. Μὰ ἡ Σουλ-
βία εἶχε μάθει ἀπὸ
τὸν πατέρα της πῶς
νὰ πιάνῃ τὸ μολύβι
καὶ μὲ λίγη θέ-
ληση θὰ μπορούσε
κανεὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ
στὴ μορφὴ τῆς ἡλι-
κιωμένης κυρίας ποὺ
ἔπλεκε ξαπλωμένη
στὴν πολυθρόνα, τὸ
πρόσωπο καὶ τὴν ἀδύ-
νατη σιλουέτα τῆς κυ-
ρίας Φερτέ. Πραγ-
ματικὰ ἡ ὁμοίότης ὀ-
πῆρχε καὶ μόνο ἕνα
πικρὸ μ' ἀληθινὸ ζω-
γραφικὸ τάλαντο θὰ
μπορούσε νὰ ἐπιτύχῃ
ἕνα σχέδιο τόσο ζων-
τανό. Ἡ μικρὴ ζωγράφος κάθισε
καὶ δούλεψε ἐπάνω στὸ σχέδιό της
ὥς που σκοτεινίασε ἐντελῶς καὶ ἔπε-
σε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλίμονο, ἡ ἄλλη μέρα ἀρχισε
πολὺ ἄσχημα γιὰ τὴ δυστυχισμένη
ὄρφανή. Πρῶτ' πρῶτ' ἡ κυρία Αὐρη-
λία, ποὺ ἦταν στὶς κακὲς της ἀνέ-
δθηκε ἐπάνω φωνάζοντας στὴ Σουλβία
πῶς κόντευε νὰ μεσημεριάσῃ καὶ
αὐτὴ ἀκόμη κοιμόταν. Ἡ μικρούλα

ντύθηκε και κατέβηκε βιαστική για να πάει να πάρει γάλα από τη γειτόνισσα. Και τόσο γρήγορα κατέβηκε, που έχευσε να φυλάξει το πολύτιμο τετράδιό της μέσα στο έρμαρι.

Όταν γύρισε στο σπίτι, η κυρία Αύρηλία την περίμενε στην πόρτα.

— Ξέρω τώρα γιατί κάνεις τόσο άσχημα όλες τις δουλειές σου, της είπε μ' ένα μοχθηρό χαμόγελο. Δεν

« — Φεύγετε, μίς, χωρίς να φιλήσετε τη Φρανσίνια σας;... »

μπορεί κανείς να τα κάνει και τα δυο μαζί: να δουλέψει στο σπίτι και να μουντζουρώνει χαρτιά.

Η Σουλβία την κοίταζε κατάχλωμη.

— Ναι, ναι, να μουντζουρώνει τα χαρτιά με διάφορες ζωγραφιές, επανέλαβε η κυρία Αύρηλία. Άνέθηκε στην κάμαρά σου και ανακάλυψε την αιτία της τεμπελιάς σου. Ή δεσποινίς μας θα νομίζει δίχως άλλο πως είναι καμιά σπουδαία καλλιτέχνις, σαν τον πατέρα της. Μά εγώ στο λέω για να το ξέρεις: το τετράδιό σου δεν θα το ξαναβρεις ποτέ!

— Δός μου το πίσω! φώναξε η Σουλβία έξω φρενών.

— Ποτέ, απάντησε η κυρία Αύρηλία, που έμοιαζε σαν να της έκανε ευχαρίστηση να βλέπει τη Σουλβία θυμωμένη.

— Δεν έχεις το δικαίωμα να μου το πάρεις!

— Κι' εσύ δεν έχεις το δικαίωμα να το κρατάς κρυφό από μένα!

— Δός μου το πίσω!

— Άντε να τέρεις λοιπόν το τετράδιό σου, τζοκφα!

— Τζοκφες! Ω! Είσαι κλέφτρα, είσαι κακιά, σε συχαίνω και δεν

θα σου το συγχωρήσω ποτέ μου!

Και σαν τρελλή από τη λύπη της ή Σουλβία άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε απ' το σπίτι. Περιπάτησε ώρα πολλή, άσυναίσθητα, ως που έφθασε στο δασάκι. Σαν την ημέρα που είχε ψαρέψει τη Φρανσίνια από το ποτάμι, έτρώπωσε ανάμεσα στους θάμνους και κει μπόρεσε να ξεπιάσει τη λύπη της με δάκρυα και με θρήνους.

«Ποτέ μου πιά δεν θα ξαναγυρίσω σπίτι της, έλεγε μ' απόφαση. Θά φύγω να πάω μακριά. Θά μπω σε κανένα κτήμα να δουλέψω για να βγάλω το ψωμί μου. Τώρα ξέρω από δουλειά. Κάπου θα βρεθώ να με πάνουν για υπηρέτρια και όπουδήποτε κι' αν πάω θα είμαι λιγώτερο δυστυχισμένη παρά σ' αυτήν».

Και τα κλάμματά της δυνάμωναν.

Όσο η Σουλβία δεν ήταν παρά δώδεκα ετών και στην ηλικία αυτή ή πείνα και τη μεγαλύτερη λύπη. Ή μικρούλα δεν είχε βάλει τίποτε στο στόμα της από το περασμένο βράδυ. Έξητλημένη από τα δάκρυα, από τον δρόμο που είχε κάνει κι' από τη νηστεία, η Σουλβία στο τέλος αποκοιμήθηκε.

Εύπνησε ξαπνικά από όμιλεις που ακούγονταν κοντά της. Μισάνοιξε τα μάτια της κι' ύστερα τα ξανάκλεισε γιατί θυμήθηκε τη λύπη της. Στο τέλος όμως άκουσε να ανφέρουν τονόμα της:

— Ή Σουλβία είναι!

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε όρθη και δοκίμασε να φύγει.

— Σουλβία! Ή γιαγιά σε περίμενε σήμερα. Τι έπαθες; Ήσουν άρρωστη; Ή μήπως σ' έστειλε η ξαδέλφη σου να μαζέψεις ξύλα;

Ο Πέτρος κι' η Μαρία την είχαν πιάσει απ' τα χέρια, την κρατούσαν

στερεά και δεν την αφήγαν να ξεφύγει.

— Αφήστε με, αφήστε με, έκανε η Σουλβία παλεύοντας να ελευθερωθώ απ' τα χέρια τους.

— Όχι, θάρρης μαζί μας. Ξέρεις, δεν πήραμε τη Φρανσίνια στον περίπατο. Ύστερα από το πάθημα της φοβάται να ξανάρθει στο δάσος. Μά τί έχεις, Σουλβία; Είσαι κατάχλωμη, φαίνεσαι άρρωστη. Έλα μαζί μας στο σπίτι. Άλλωστε είναι άργά, πέντε ή ώρα!

Ήταν κιόλας πέντε ή ώρα το απόγευμα και η Σουλβία δεν είχε φάει τίποτε όλη την ημέρα! Ξαπνικά όλα άρχισαν να στριφογυρίζουν γύρω της και σωριάστηκε χάρω λιπόθυμη.

— Μίς, μίς, φώναξε η Μαρία, η Σουλβία δεν είναι καλά. Δώστε της να μυριστεί το μπουκαλάκι σας!

Ή μίς έτρεξε άμέσως και κατόρθωσε σε λίγο να συνεφέρει τη μικρή.

— Θα έρθεις μαζί μας, είπε με τόνο που δεν δεχόταν αντίρρηση.

— Δεν θέλω να γυρίσω πίσω στο σπίτι της ξαδέλφης μου, ψιθύρισε η Σουλβία. Ποτέ, ποτέ δεν θα ξαναγυρίσω.

Ήταν όμως πολύ αδύνατη για να μπορέσει νάντισταθώ. Αφέθηκε λοιπόν στα χέρια των φίλων της που κρατώντας την από το ένα μέρος κι' από το άλλο την πήραν μαζί τους.

— Α, δεν είναι αυτή δουλειά, είπε η Μαρία. Κάθε φορά που γυρίζουμε από το δάσος φέρνουμε μαζί μας κι' έναν άρρωστο.

Όταν πλησίαζαν στο χωριό ή Σουλβία άρχισε πάλι να παλεύει για να ξεφύγει.

— Αφήστε με, θέλω να φύγω, έλεγε.

— Έλα μαζί μας, κοριτσάκι μου, τη συμβούλευσε η μίς Σίμευ. Θα πής

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε' — Καλό ταξίδι!

Άφου τελείωσε η παράδοση των όπλων, ο Νώε διάβασε κατάλογο, για να ιδη μήπως έμεινε κανένα ζώο έξω. Ακούγοντας τονόμα του, κάθε ζώο άπαντούσε «παρών» αν ήταν άρσενικό, και «παρούσα» αν ήταν θηλυκό.

— Λέοντας.

— Παρών!

— Καμηλοπαρδαλη.

— Παρούσα!

Μόνο ή χήνα έκαμε λάθος. Ήπειδη πριν απ' αυτή φωνάχτηκαν ο πετεινός, ο ινδιάνος, ο φασιανός, που είπαν όλοι «παρών», παρασύρθηκε κι' είπε το ίδιο κι' ή χήνα, ενώ ήταν θηλυκό. Και τα ζώα έκαμαν κάτι γέλια με το της!

— Τώρα δεν έχει παρό να φορέσης και πανταλόνια! της φώναξε ο πίθηκος ο άναγελαστής.

Ή περισσότερά τίποτα—ούτε «παρούσα» ούτε «παρών». Όταν άκούσθηκε τονόμα της, έγινε σιωπή.

— Πώς; Έκαμε ο Νώε; ή περισσότερά λείπει! Μά εγώ την προσκάλεσα.

— Να πάω, κύριε Νώε, να τη βρω και να τη φέρω; επρότεινε ο πίθηκος.

— Να καθήσης στ' αυγά σου! του φώναξε ο Νώε; θάοχίσης έξω τα παιχνίδια και θα ξεχάσης να γυρίσης και σύ. Θα στείλω ένα ζώο πιο σοβαρό από σένα.

Κι' ο Νώε έτοιμάσθηκε να διαλέξει, μα δεν πρόφτασε: Τη στιγμή εκείνη φάνηκε κι' ή περισσότερά.

— Απούσα! άπούσα! της φώναξαν τα ζώα.

ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Με το φεγγαριού τη χάρη,
Με της νύχτας τη δροσούλα,
Με τα όλοαμπρα ταστέρια,
Ήρθε ο Χάρος να την πάρη
Την πεντάμορφη παιδούλα,
Μέσ' απ' των γονιών τα χέρια.

Πόσον όμορφος θα μοιάζει
Όταν έρχετ' έδω κάτω
Μιά άγνη ψυχή να πάρη.
Τι χαρίσματα θα τάξη,
Με τη μάγισσα θωριά του
Με την πλάνα του τη χάρη.

Τα χεράκια της άπλώνει
Να ριχτεί στην άγκαλιά του,
ή άνύποπτη ψυχίτσα.
Άχ! το φώς που σε θαμπώνει,
Είναι φλόγα! μακριά του,
Θα καής, πεταλουδίτσα!

Την έπληρε στα φτερά του,
Την ξελόγιασε και πάει
Σ' άλλη πιά καθάρια οφάρια.
Μά οι γονιοί θρηνούνε κάτω...
Τό άγγελούδι που πετάει...
Δεν ξαναγυρνά έδω πέρα!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

— Α, έκαμε ή περισσότερά, διαβαζόταν ο κατάλογος; Με συγχωρείτε, κύριε Νώε. Πεινούσα, είχα βγει να φάω κανένα σπόρο και άρρησα. Παρούσα!

Ο Νώε της έαβυσε την άπουσία και το έπειστικό τελείωσε. Όλα τα ζώα ήταν πιά μέσα. Ο Νώε σήκωσε το γεφυράκι της Κιβωτού και στο κοντάρι που είχε βάλει στη σκεπή της ύψωσε τη σημαία. Τότε φάνηκε το χέρι του Θεού που έκλεισε την πόρτα. Κι' ή Κιβωτός άρχισε να κουνιέται σιγά-σιγά πάνω στα γερά του ποταμού.

Οί κακοί άνθρωποι που, μ' όλη τη βροχή που έπεφτε, είχαν σταθεί

Πώς θα περάσετε πιο ευχάριστα το καλοκαίρι σας;

Είναι απλούστατο: Θα προμηθευήτε όσους περισσότερους μπορείτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

και θα τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θα πάτε, —άλλα κι' όπου θα μένετε, —για να περάσετε τις Διακοπές.

Κι' ένας μόνον Τόμος της Β' Περιόδου, αρκεί, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τα τόσα άλλα που περιέχει. Άν πάρετε μάλιστα από τους τόμους των τελευταίων ετών, 1929 έως 1934, που έχουν από 620 σελίδες ο καθένας και από 4-5 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθήτε τον και κάμετε εγκαίρως την προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ολόγυρα και παρακολουθούσαν από μακριά τα γινόμενα, άρχισαν να γελούν και να κοροϊδεύουν φωνάζοντας:

— Καλό ταξίδι, κύριε Νώε! Καλή διασκέδαση και σε σένα και στα ζωντανά σου!

Η βροχή δέν είχε δυναμώσει ακόμα, οι κακοί άνθρωποι νομίζοντας πως θάταν περαστική όπως όλες, δέν ήξεραν τί τους περίμενε, κι έτσι είχαν ακόμα όρεξη να γελούν και να κοροϊδεύουν...

(*Ακούλουθε!*)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΟΥΤΟΙ

(ΛΑΓΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Μια φορά και έναν καιρό, κάποιος μικρονοικοκύρης, πήρε πρωτ-πρωτ τον γιό του να πάνε να σκάψουν το χωράφι τους.

Φεύγοντας, άφησε παραγγελία στην γυναίκα του και στην κόρη του να ζυμώσουν, να μαγειρέψουν και να τους πάνε το μεσημέρι εκεί που θα δούλευαν, φαί και φρέσκο ψωμί να φάνε.

Η γυναίκα του έστειλε σε λίγο την κόρη της να φέρη νερό από το πηγάδι για το ζύμωμα και για πίοσιμο.

Η κόρη καθώς έσκυψε να ρίξη τον κάδο στο πηγάδι, είδε να κα-θρεφτίζεται ή σκιά της άπάνω στο νερό, φαντάστηκε τότε πως θα ήταν κάποιος πνιγμένος μέσα σ' αυτό, έβαλε τις φωνές και τα κλάμματα, και σαν κουτή που ήταν είπε:

— Νά πως πνίγεται ο κόσμος, μεθαύριο, που θα με παντρέψουν και θα κάνω παιδί, και θα το στείλω να μου φέρη νερό από το πηγάδι, όπως έμένα τώρα που μ'έστειλε ή μάνα μου, θα μου πέση και θα πνιγί! και ξεφώνιζε: άχ! παιδάκι μου, που μου πνίγηκες και τί θα γίνω ή μαύρη!

Η μάνα, βλέποντας πως ή κόρη της άργούσε να γυρίση από το θέλημα που την έστειλε, ξεκίνησε να πάη στο πηγάδι να ιδί τί είχε γίνει.

Αμα πήγε και την βρήκε να μαλ-λιοτραβιέται και να κλαίη, την ρώτησε τί έπαθε και όταν ή κόρη της είπε τον λόγο, έσκυψε κι εκείνη και όπως είδε την σκιά της στο νερό, σαν πιδ κουτή που ήταν κι αυτή, άρχισε να κλαίη και να λέη:

— Άχ! το έγγονάκι μου που πνίγηκε! και ώρα πολλή μάνα και κόρη, ξέχασαν το ζήμωμα και το μαγειρέμα, και μοιρολογοῦσαν ή μια για το πνίξιμο του παιδιού της, και ή άλλη του έγγονιού της.

Ο πατέρας, άμα πέρασε το μεσημέρι και δέν τους είχαν πάει το φαί, όποφιάστηκε πως μπορούσε να τους έτυχε κάτι κακό, και ξεκίνησε βιαστικές για το σπίτι του να πάη να ιδί.

Καθώς έφτασε σ' αυτό και δέν βρήκε εκεί ούτε την γυναίκα του,

ούτε την κόρη του, ρώτησε μια γειτόνισσα, αν ήξερε τί είχαν γίνει και εκείνη του είπε:

— Στο πηγάδι είναι και κλαίνε, μα τί έχουνε δέν ξέρω.

Τράβηξε άμέσως κατά κεί. Αμα τις αντίκρουσε και έμαθε για τί κλαίγανε, τάχαψε γι' αληθινά, σαν κουτεντές που ήταν, και άρχισε κι' εκείνος να δέρνεται και να φωνάζη:

— Άχ! παιδάκι μου, έγγονάκι μου που μου άδικονίγηκες.

Ο γιός μη βλέποντας τον πατέρα του να γυρίζει πίσω, πήγε κι' αυτός να ιδί τί έτρεχε και άφου δέν βρήκε κανένα στο σπίτι τους, πήρε μπάλλα την γειτονιά να μάθη τί γίνηκαν.

Εκεί, έμαθε από την ίδια γειτόνισσα που είχε οδηγήσει τον πατέρα του, που βρίσκονταν οι σπιτικοί του, με αυτά τα λόγια.

— Νά, στο πηγάδι είναι και κλαίνε, μα τί έχουν δέν τους ρώτησα.

Έτρεξε ο γιός στο μέρος που του είπε ή γειτόνισσα, και καθώς τον είδαν, οι δικοί του του φώναξαν:

— Σκύψε, γιέ μου, στο πηγάδι να ιδί: πως πνίγεται ο κόσμος, να έτσι θα στείλουμε και έμεις το έγγονάκι μας και θα μάς πνιγί.

Και άρχισαν πάλι τα κλάμματα. Ακούγοντάς τους, ο νέος λυπήθηκε κατάκαρδα και είπε:

— Αλίμονο σ' έμένα που έχω τόσο πολυ κουτούς γονιούς και άδερφή! Με τούτη την κουταμάρα σας που δέν την περίμενα, με κάνετε να ντρέπομαι να βλέπω την γειτονιά γι' αυτό θα πάρω τών ματιών μου να γυρίσω τον κόσμο, κι' αν βρω κι' άλλους κουτούς σαν και σας, να τους ξεγελάσω λέγοντάς τους τα πιδ άπίστευτα και τα πιδ παράξενα πράγματα, θα γυρίσω, μα αν δέν βρω, δέν θα με ξαναϊδίτε.

Και τους άφησε και έφυγε. Έστερα από μερικές μέρες, περνώντας από μια πολιτεία, είδε ένα μεγάλο σπίτι που ή πόρτες του και τα παράθυρα του ήταν βαμμένα κατάρμα.

Ρώτησε κάποιον άνθρωπο να μάθη το γιατί, και άκουσε, πως εκείνοι που είχαν το σπίτι, λίγες μέρες πριν, έχασαν τον μοναχογιό τους και γι' αυτό το μαύρισαν.

Ακούγοντας αυτά είπε με το νου του: Νά ευκαιρία να κάνω έδω μια δοκιμή για το σκοπό που γυρίζω.

Ζύγωσε το σπίτι, κτύπησε την πόρτα και από την δούλα που παρουσιάστηκε ζήτησε τους νοικοκυραίους. Εκείνη του είπε πως τάφεντικό της έλειπε στην δουλειά του, και μόνον ή κυρά της ήταν άπάνω.

— Πές της πως την γυρεύει ένας ξένος και είναι μεγάλη ανάγκη να την ιδί για καλό της.

Σε λίγο ή κυρά τον δέχτηκε και τον ρώτησε τί ήθελε.

— Έρχομαι από τον άλλον κόσμο και σου φέρνω χαιρετίσματα από τον γιό σου. Ακόμη μου παράγγειλε να σου πω, πως τώρα που έρχεται Λαμπρή, θα γυρίση στο σπίτι του και να μου δώσης να του πάω λίγα λεπτά και μια καλή φορεσιά του, γιατί τα ρούχα που τον νεκροστόλισες λερωθήκανε από τα χώματα και δέν μπορεί νάρθη μ' αυτά.

Τρελλή από την χαρά της ή χαροκαμένη μάνα, έδωσε πρόθυμα στον νέο ό,τι της έζήτησε και έστειλε άμέσως την δούλα να φέρη τεχνίτες για να βάψουν όλα τα κουφώματα του σπιτιού κόκκινα.

Όταν γύρισε ο άντρας της από την δουλειά του και είδε τους μαστόρους με τί χρῶμα έβαφαν και έμαθε άπ' αυτούς ποιός τους διάταξε, ρώτησε την γυναίκα του γιατί τόκανε.

Εκείνη, χοροπηδώντας του είπε τί έτρεξε με τον νέο, ο άντρας της που ήταν έξυπνος, κατάλαβε πως ή κουτή γυναίκα του ξεγελάστηκε από κάποιον παιλιάνθρωπο, και καθελών, τάλογό του έτρεξε να τον βρή.

Ας άφήσουμε τον νοικοκύρη να κυνηγάη εκείνον που ξεγέλασε την γυναίκα του, και ας ιδούμε τί άπόγινε ο νέος.

Αυτός καθώς έφευγε από το λυπημένο σπίτι λογάρισε πως μπορούσαν να τον κυνηγήσουν για ό,τι σκάρωσε, και βγήκε βιαστικός από την πολιτεία.

Στον δρόμο που πήγαινε, βρήκε έναν βοσκό να φυλάη τα πρόβάτά του, κι' όπως τον είδε με φρεσκοξυρισμένο κεφάλι, του φάνηκε σαν κουτός, και για να τον δοκιμάση αν ήταν τέτοιος, τον χαιρέτησε και του είπε:

— Δυστυχισμένε, το κεφάλι σου δέν στέκει καλά στους ώμους σου, γιατί από την που έρχομαι, άκουσα πως ο βασιλιάς της βγήκε καθάλλα ντυμένος σαν έμπορος, και όποιον βρεί με ξυρισμένο κεφάλι θα του το κόψη για να το κάνη φανάρι, και για να σε γλυτώσω να αλλάξουμε

τα ρούχα μας να νεβήης σ' ένα δέντρο να κρυφής: έτσι δέν θα σε ιδί ο βασιλιάς.

Αυτό και έγινε: Ο βοσκός κρύφτηκε άπάνω σ' ένα δέντρο, και ο νέος άλλαχμένος με τα ρούχα του βοσκού, πρόσεχε τα πρόβατα.

Σε λίγο είδε να φτάνη ο νοικοκύρης που καθάλλα στάλογό του τον ρώτησε αν είδε να περάση από εκεί ένας νέος.

Εκείνος του έκανε νόημα πως αυτόν που γύρευε, ήταν κρυμμένος άπάνω στο δέντρο, και άμέσως πήρε τα πρόβατα, πως τάχα θα τα πάη πάρα κάτω και τόβαλε στο φευγιό.

Ο καθαλλάρης τότε φώναξε του κρυμμένου να κατεβή από το δέντρο που τον ήθελε.

Εκείνος, νομίζοντας πως αυτός που τον φώναζε ήταν ο βασιλιάς και ήθελε να του πάρη το κεφάλι άρχισε να το κτυπάη στον κορμό του δέντρου και να λέη δυνατά:

— Ούτε έγω κεφάλι, ούτε εσύ φανάρι.

Βλέποντας ο καθαλλάρης πως με τα κτυπήματα που έδινε στο κεφάλι του εκείνος ο κουτός άρχισαν να τρέχουν αίματα, του φώναξε:

— Μη χτυπιέσαι άδικα, έγω δέν θέλω το κακό σου, κατέδα μόνον να σ' έρωτήσω κάτι.

Αμα ο βοσκός κατέβηκε και ρωτήθηκε από τον καθαλλάρη γιατί κτυπιόταν, ιστόρησε τί του είχε είπει ο νέος και πως τον ξεγέλασε και άλλαξαν τα ρούχα τους.

Σ' αυτό το άναμεταξύ ο ψευτοβοσκός μόλις πήγε λίγο πιδ πέρα, έβαλε τα τσοπανίστικα, φόρεσε τα ρούχα που του είχαν δώσει από το μαυροντυμένο σπίτι και ζήτησε να βρή μέρος να κρυφί, να μη τον πιάση ο καθαλλάρης.

Κοιτάζοντας, πήρε το μάτι του, ένα δάσος, που ήταν κάπως μικρά: τόβαλε στα πόδια και σε λίγο χώθηκε μέσα σ' αυτό.

Προχώρησε, προχώρησε κι' άμα κατάλαβε πως έφευγε από τον κυνηγό του, στάθηκε να ξανασχάνη και να ξεποσάση.

Εκεί που ξεκουραζόταν, του φάνηκε πως άκουσε το μυρμύρισμα τρεχόμενου νερού, βάδισε κατ' το μέρος που έρχόταν ή βοή και βρέθηκε μπρος σ'ένα ποταμάκι.

Έσκυψε, ήπие νερό κι' άφου δροσίστηκε πήρε πάλι τον δρόμο δίπλα στον όχο του.

Άφου περπάτησε έτσι πολλήν ώρα, είδε πως το ποταμάκι χυνόταν στη θάλασσα. Σκέφθηκε τότε πως αν πήγαινε ως την άκρογιαλιά μπορούσε

να βρή καράβι και να ταξείδευε μ' αυτό γι' άλλον τόπο.

Ζυγώνοντας σ' αυτήν, αντίκρουσε τρεις γυναίκες που λεύκαιναν πανιά στο ποταμίσιο νερό και τ'άπλωναν στα γύρω βραχάκια.

Αποφάσισε να πάη κοντά τους με τον σκοπό να τους παίξη κανένα παιγνίδι, για να τις δοκιμάση πόσο έκοβε το μυαλό της.

Μα καθώς πήγαινε, τις είδε να φίνουν το λεύκασμα και να τρέχουν κατά την παραλία.

Περίεργος να μάθη τί τους έτυχε βρέθηκε με μερικά πηδήματα πλάι τους.

Είδε τότε ένα μεγάλο φόφιο ψάρι ως ένα μέτρο και κάτι, που το είχαν βγάλει τα κύματα στην άμμουδιά, και τις γυναίκες από άπάνω του να μαλ-λιοτραβιούνται, να κτυπάνε τα στήθια τους και να μοιρολό, άνε, λες και είχαν μπροστά τους πεθαμένο.

Τις ρώτησε γιατί έκκναν έτσι, και αποκρίθηκαν:

— Δέν βλέπεις, καλέ μας διαβάτη, τί παλληκάρι πνίγηκε; Ποιός ξέρει ποιά μαννούλα θα το καρτεράη

άνεπάντεχα, και πως να το θάψουμε έμεις, που δέν έχουμε έδω ούτε παπά, ούτε κάσα;

Ο νέος που έννοιωσε πως κι' αυτές ήταν κουτές, τους είπε:

— Εγώ το παίρνω να το πάω σε πολιτεία να το θάψω με παπά, μόνο που μου χρειάζεται πανί για σάβανο.

— Γι' αυτό σκάς; Έχουμε να σου δώσουμε έμεις: και άμέσως του φέρανε τα πανιά που είχαν λευκασμένα.

Τύλιξε ο νέος μ' αυτά το ψάρι, τόκοψε στον ώμο του της αποχαιρέτησε κι' έφυγε.

Άφου περπάτησε λίγη ώρα, έννοιωσε να βρώμα από το ψάρι που είχε φορτωμένο άπάνω του, το ξετύλιξε από τα πανιά και το πέταξε μέσα σε μια ρεμματιά.

Έπειτα αποφάσισε να ξαναγυρίση στο σπίτι του, γιατί σε τόσο λίγο διάστημα που έκανε περιοδεία, βρήκε, πως σ' αυτόν τον κόσμο, υπάρχουν κι' άλλοι πιδ κουτοί από τους σπιτικούς του.

Έτσι ήσυχος κι' άναπαυμένος έξεκίνησε για τον τόπο του.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η μια από τις φωνές που είχε άκούσει—γι' αυτό δέν είχε καμιά άμφισβόλια—ήταν του Μπουσού. Του φαινόταν πως ακόμη άντηχούσε σ' αυτιά του. Αναθυμίσταν, αν και πολυ άμυδρά, τις μάταιες και άπεγνωσμένες προσπάθειές του για να βγί από το κελλί και κατόπιν για να κουστούν οι φωνές του και μια άγωνία, όμοια μ' εκείνην που είχε αισθανθεί την ώρα που άκουγε τις φωνές τους να χάνονται στην άποσταση, έσφιξε την καρδιά του.

Βρισκόταν ακόμη βυθισμένος σ' αυτά τα ξαναθυμήματα, όταν είδε ένα από τους έλέφαντες που στήριζαν το ταβάνι και όπου είχε καρφωμένα εκείνη τη στιγμή τα μάτια του, να γυρίση δόλοκληρος γύρω από τη βάση του.

— Α, να ή πόρτα! φώναξε και δοκίμασε να σηκωθή και να όρμήση προς εκείνη τη διεύθυνση, μα ήταν ακόμη πολυ άδύνατος για να το καταφέρη και έπεσε πάλι έξαντλημένος στο στρώμα του.

Μέσ' στο κελλί όμως δέν μπήκαν εκείνοι που ήλπιζε κι' έπιθυμούσε, αλλά ο φακίρης Κοττεσούπρου.

Κρατούσε στα χέρια του με προσοχή ένα κεσε ρύζι βρασμένο μέσ' στο

γάλα κι' ένα μεγάλο τσαμπί μπανάνας.

— Ο πυρετός σου έπεσε, είπε στο Ντάρλι με μεγαλύτερη τρυφερότητα από ό,τι συνείθιζε άλλοτε. Δέν χρειάζεται πια να κάνης δίαιτα. Φάγε! Σε λίγο θα χρειαστή να ξαναρχίσουμε το ταξίδι μας και πρέπει να έχης δυναμώσει.

Ο μαρκήσιος Μπουσού, ο φίλος του νοσοδου, ο πιδ άνδρεϊος Γάλλος άξιωματικός... που είναι; Τον είδατε; ρώτησε ο Ντάρλι.

— Τι θέλεις να πής, παιδί μου; έκανε ο φακίρης πιάνοντας το χέρι του για να του μετρήση το σφυγμό.

«Δέν έχει πια πυρετό, φιθύρισε, ύστερα. Τι σημαίνουν λοιπόν αυτά που λέει; Αυτή ή καταραμένη, άρρώστεια μήπως τον χτύπησε στο μυαλό; Μήπως τρελλάθηκε;»

— Όχι, δέν τρελλάθηκε, είπε με δύναμη ο Ντάρλι, που από την έκφραση του προσώπου του είχε μαντεύσει τη σκέψη του. Είμαι σίγουρος πως άκουσα το μαρκήσιο Μπουσού να μιλάη. Έξηγοῦσε σ' έναν άλλον πως είναι καμωμένος νουνός της Ελλόρας. Πως έσκαφαν το θουνο για να άνοίξουν θόλους, διαδρόμους και γαλαρίες. Πως σκάλισαν έπάνω στην πέτρα διάφορα λουλούδια και άλλα άνάγλυφα. Ήταν ή φωνή του, τη

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Το μικρό κοπάδι (Καλάβριτα)

Φωτογραφία 'Ασπασίας Περικλέους

γνωρίζω πολύ καλά. Έρχοταν τακτικά στο νοσοκομείο μου όταν ήμουν κι' εγώ εκεί. Αυτός ήταν, δεν υπάρχει αμφιβολία.

— Τον είδες; Ποῦ ήταν;

— Ποῦ ήταν; Δὲν ξέρω. Δὲν θὰ βρισκόταν βέβαια μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, μιὰ καὶ ἄκουγα ὅλα του τὰ λόγια. Μὰ δυστυχῶς δὲν τὸν εἶδα. Ὅσο κι' ἂν τὸν ἐφώναζα δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση.

Ὁ Κοττεσούπρυα ἔμεινε συλλογισμένος γιὰ λίγα λεπτά.

— Ὁνειρο ἦταν, εἶπε στὸ τέλος.

— Ὅχι, διαμαρτυρήθηκε ἔντονα ὁ Ντάρλι, δὲν ἦταν ὄνειρο, δὲν κοιμόμουν. Ἀπεναντίας ἦμουν ξύπνιος γιὰ καλὰ. Φώναξα καὶ ξαναφώναξα μὲ ὁση δύναμη εἶχα. Δὲν μ' ἄκουσαν φαίνεται, γιατί' ἂν μ' εἶχαν ἀκούσει θὰ μ' ἐλευθέρωναν. Προσπάθησα νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα, μὰ δὲν κατάφερα νὰ βρῶ τὴν πόρτα. ὦ, ὅχι, δὲν κοιμόμουν!

Ὁ φακίρης θυμήθηκε πῶς ὁ γιὰ τρὸς τοῦ εἶχε πεῖ γιὰ κάποια μεγάλη ταραχή πού θὰ εἶχε περάσει ὁ ἄρρωστος.

— Νᾶναι ἄραγε ἀλήθεια; εἶπε μέσα του. Οἱ Γάλλοι βρίσκονται στὴν Ἀουρεγκαμπάτ, λίγες λευγές μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Ποιὸς ξέρει ἂν κανένας ἀπ' αὐτούς;

Ὡστόσο ἐπειδὴ ἔκρινε πῶς θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀποψη τοῦ Ντάρλι, ἐπανελάβε μ' ἕνα τόνο πού δὲν δεχόταν ἀντίρρηση:

— Ὁνειρο ἦταν!

Καὶ χωρὶς νὰκούση τίς διαμαρτυρίες τοῦ παιδιοῦ πού προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ φαντασία του δὲν εἶ-

χε παίξει κανένα ρόλο στὴ συνομιλία πού ἄκουσε, ὁ φακίρης βγήκε, ἀφήνοντας τὸν κεσσέ μὲ τὸ ρύζι καὶ τίς μπανάνες δίπλα στὸν μικρὸν Κατρουά.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν τὸ μυαλό τοῦ Ντάρλι κυριευμένο ἀπὸ τὴ σκέψη τῶν φίλων του τῶν Γάλλων, ὥστόσο ἔχει καὶ τὸ σῶμα τῆς ἀπαιτήσεως του καὶ ὅταν ἕνα ἀγόρι τῆς ἡλικίας του ἔχει περάσει μιὰ τέτοια ἐξαντλητικὴ ἀρρώστεια, ἡ ὁρμή του δὲν κόβεται ἀπὸ καμμιὰ σκέψη, ὅσο σοβαρὴ κι' ἂν εἶναι. Λιχοῦδης δὲν ἦταν ὁ Ντάρλι, ἀλλὰ γιὰ πρώτη ἱσως φορὰ στὴ ζωὴ του βρήκε τόσο νόστιμο ἕνα φαγητό, ὅσο τώρα τὸ ρύζι καὶ τίς μπανάνες πού τοῦ εἶχε φέρει ὁ φακίρης.

Ὅταν τέλειωσε τὸ γεῦμα του βυθίστηκε καὶ πάλι στὴ συλλογὴ του, μὰ μ' ὅλο πού τώρα ἔκρινε τὰ πράγματα μὲ μεγαλύτερη ψυχραιμία ἀπὸ πρὶν, δὲν μπορούσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς πού εἶχε ἀκούσει ἦταν ὁ Μπυσσού. Συμπέρανε πῶς ὁ στρατηγὸς εἶχε πραγματοποιήσει τὸ σκοπὸ του καὶ εἶχε φτάσει στὴν Ἀουρεγκαμπάτ.

Δὲν ἔκανε λάθος. Αὐτὰ πού εἶχε ἀκούσει δὲν ἦταν ὄνειρο. Ὁ Μπυσσού βρισκόταν στὴν Ἀουρεγκαμπάτ τώρα καὶ μιὰ βδομάδα καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξή του ἐξέκλεψε μερικὲς ὥρες ἀπὸ τίς ἄλλες ἀσχολίες του γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ ἐπισκεφθῇ μαζὶ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του τὸν ναὸ τῆς Ἑλλάδας.

Ὡστόσο εἶχε ἀναλάβει πολλὰ καὶ βαρεῖς εὐθύνες. Μὰ ὑπάρχουν ἀνθρώποι πού ὅσο πολλές κι' ἂν εἶναι οἱ ἀσχολίες τους, ἀνταποκρίνονται σὲ

ὅλες καὶ ὁ Μπυσσού ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπρεπε νὰ ὀδηγῇ τὸν νεαρὸ Σουδάβ, ἡ μᾶλλον νὰ κυβερνᾷ στὸ νομό του, ἀφήνοντάς τον νὰ ἔχῃ τὴν ἰδέα πῶς αὐτὸς βασιλεύει, ἔπρεπε νὰ φροντίξῃ νὰ διατηρῇ τίς φιλικὲς σχέσεις πού εἶχαν μεταξύ τους οἱ διάφοροι, ναβάβ καὶ σαχίμπ τῆς Αὐλῆς τοῦ Σελαιμπέτ-Σίγκ' ν' ἀντιμετωπίζῃ τίς ἀρπακτικὲς διαθέσεις τῶν γειτόνων, πού βλέποντας τὴν ἀριθμητικὴν ἀδυναμία τῶν Γάλλων νόμιζαν πῶς εὐκολὰ θὰ τὰ ἐβγάζαν πέρα μαζὶ τους. Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἄθλοι τεράστιοι, μὰ ὥστόσο ὁ Μπυσσού δὲν δειλιάζε μπροστά τους. Ἐχοντας πάντα στὰ μάτια του τὸ παράδειγμα τοῦ Ντυπλεῖθ θάμπωνε τὸ λάβ, μὰ καὶ τοὺς ἄρχοντες ἀκόμη μὲ τὴ μεγαλοπρέπειά του. Στὶς γιορτὲς καὶ στὶς παρελάσεις δὲν παρουσιαζόταν παρὰ συνοδευμένος ἀπὸ καὶ λαμπροφορεμένη ἀκολουθία· ἡ φιλοξενία του ἦταν μοναδική καὶ στὸ τραπέζι του κάθε μέρα περιποιόταν τοὺς μεγαλύτερους Ἰνδοὺς ἄρχοντες, πού θεωροῦσαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μπυσσού γιὰ τὴν ἀνώτερη τιμὴ πού μπορούσε νὰ τοὺς γίνῃ.

Ὡστόσο ὁ στρατηγὸς ὅταν ἦταν ἀνάγκη, παρατοῦσε ἀδίστακτα τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ ξαναγινόταν πάλι ἕνας ἀπλὸς στρατιώτης, κυνηγώντας μαζὶ μὲ τὸ στρατό του τοὺς Μαχράττες πού εἶχαν ἐισβάλει στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀουρεγκαμπάτ καὶ φοβέριζαν πῶς θὰ κυριεύσουν καὶ θὰ κάψουν τὴν ἰδίαν τὴν πόλιν καὶ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδο, καὶ διώχνοντάς τους ἔξω ἀπὸ τὸ Δεκκάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'

Μὲ τὴν βάρκα

Ἡ ἀνάρρωση τοῦ Ντάρλι προχώρησε γρήγορα, ὅπως ἦταν φυσικὸ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο γερὸ καὶ νέο. Ἐτοί σὲ λίγες μέρες ὁ φακίρης ἔκρινε πῶς θὰ μπορούσαν πιά νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους.

Ἡ ἀπόφασιν αὐτὴ βύθισε τὸν Ντάρλι σὲ βαθύτατη λύπη.

Νὰ φύγουν; Νὰ φύγουν τώρα πού οἱ Γάλλοι ἦταν τόσο κοντά; Νὰ μεγαλώσουν πάλι τὴν ἀπόστασιν πού τοὺς χώριζε;

Τώρα καὶ μέρες δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πλάθῃ μὲ τὸ μυαλό του διάφορα σχέδια μὲ τί τρόπο θὰ κατάφερνε νὰ τοὺς συναντήσῃ. Ὅλα του λοιπὸν τὰ σχέδια αὐτὰ ναυαγοῦσαν.

Βέβαια εὐκολο δὲν ἦταν νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ. Ὁ Ντάρλι ἦταν ἀρκετὰ ἐξυπνος ὥστε νὰ καταλαβαίνει πῶς ὁ φακίρης τὸν ἐπιτηροῦσε,

καὶ μάλιστα ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τότε πού ἤξερε τί ἐπίδρασιν μπορούσε νὰ ἔχῃ ἐπάνω του ἡ γειτονία τῶν φίλων του.

Κι' ἔπειτα, ἤθελε ἄραγε πραγματικὰ νὰ φύγῃ; Ὅσο περισσότερο τὸ τριγύριζε ὁ Ντάρλι στὸ μυαλό του, τόσο ἀναρωτιόταν τί συμφέρον μπορούσε νὰ ἔχει ὁ Κοττεσούπρυα κρατώντας τον κοντὰ του καὶ ἄρχιζε καὶ μόνος του νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἦταν παράλογο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν φακίρη προτοῦ νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸν του.

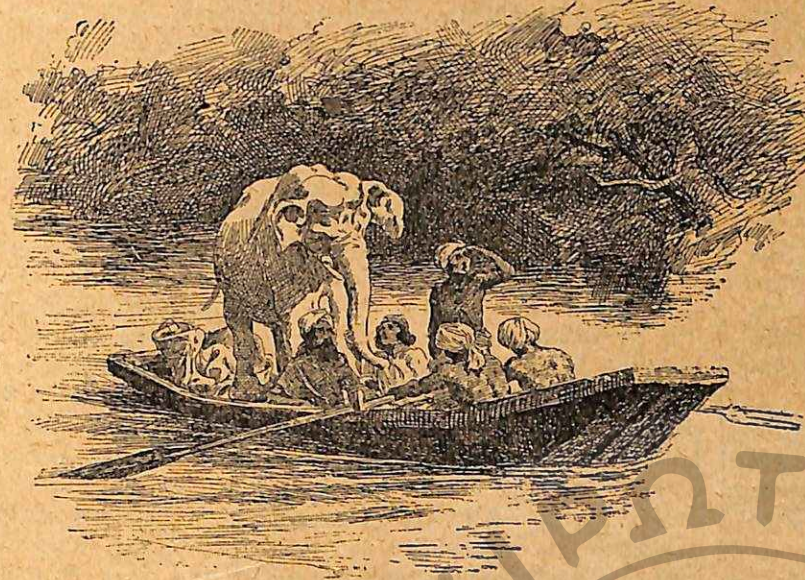
Ἀπὸ τὸ ἄλλο πάλι μέρος, μὲλο πού ὁ φακίρης τὸν ἔκρινε ἄξιον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του, ὁ Ντάρλι ἐνοιθε τὸν ἑαυτό του πολὺ ἀδύνατον ἀκόμη. Φυσικὰ τὸ νὰ περπατήσῃ πέντε ἢ ἕξ λευγές μοναχὰ—τὴν διαδρομὴν πού εἶχε κάνει ὁ Μπυσσού γιὰ νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὴν Ἀουρεγκαμπάτ στὴν Ἑλλάδα—δὲν θὰ τὸ λογάριαζε καθόλου, ἂν ἦταν γερός ὅπως πρὶν. Μὰ στὰ χάλια πού εἶχε τώρα, θὰ τὰ ἐβγάζε πέρα; Ἄν δοκίμαζε νὰ φύγῃ μόνος του γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους του, δὲν θὰ τὸν ἐπιαναν στὸ δρόμο; Γιατί λοιπὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ μιὰ ἀπίσιμα πού θὰχε τόσο αἰκτρὸ τέλος;

Ἐτοί, ὁ Ντάρλι δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη τὴν ἀπόφασίν του, ὅταν ὁ φακίρης ἤρθε γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πῶς ἔφθοσε ἡ ὥρα νὰ φύγουν. Βοήθησε τὸ παιδί νὰ ντυθῇ κι' ὕστερα τὸ ὀδήγησε, περνώντας το ἀπὸ διαδρόμους, ἄλλους ὑπαίθριους καὶ ἄλλους θολωτούς, καὶ φωτισμένους ἀπὸ πυρσούς καρφωμένους στοὺς τοίχους, σὲ μιὰ μεγάλη αὐλὴ πού χώριζε τὸ ναὸ τοῦ Σίδα ἀπὸ ἕναν ἄλλον γειτονικόν.

Ὁ Καντούρ ζευγμένος κι' ἑτοιμὸς στεκόταν ἐκεῖ καὶ τοὺς περίμενε. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν φακίρη ὁ Ντάρλι ἀνέβηκε καὶ κάθησε στὴ χαούντα καὶ ὅταν βολεύτηκε καλὰ, παρητήρησε πῶς ἦταν περιτριγυρισμένος ἀπὸ κουρτίνες πού ἐμπόδιζαν κανένα νὰ βλέπῃ τί γίνεται ἔξω.

Τὸ μέτρο αὐτὸ τὸ εἶχε λάβει ὁ Κοττεσούπρυα γιατί ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ παλλάξῃ τὸ μικρὸ του σύντροφο ἀπὸ τὸ ἀναγκαστικὸν ἀντίκρουσμα θεαμάτων σὰν κι' αὐτὰ πού τὸν εἶχαν τόσο τρελάει τώρα τελευταία.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὅμως ὁ φακίρης εἶχε φροντίσει καὶ νὰ κάνη τὸ ταξίδι ὅσο τὸ δυνατόν πιδ εὐχάριστο καὶ πιδ ἄνετο γιὰ τὸν Ντάρλι. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν τους ὅχι μὲ τὰ πόδια πιά, ἀλλὰ μὲ τὴν βάρκα, περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ μεγάλα ποτάμια πού διασχίζουν τίς Ἰνδίες. Πρῶτα θὰκολοιθοῦσαν τὸν ποταμὸ Ἀναῖρ, φθάνοντας σχεδὸν ὡς ἐπάνω στὶς πηγές του. Ὑστερα, ἀπὸ ἕνα μικρὸ παραπόταμο τοῦ Νερμπουγτάν θὰ ἐβγαίνουν στὸ κύριο ποτάμι καὶ θὰνέβαιναν ὡς τὰ βουνὰ Κιμούρ. Θὰ περνοῦσαν τὰ βουνὰ μὲ τὰ ζῶα καὶ θὰ συναντοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸν ποταμὸ Τόγκα, πού χύνεται στὸν Γάγγη λίγο παραπᾶνω ἀπὸ τὴ Μπε-

Ἡ βάρκα ἔσχιζε ἀθόρυβα τὰ γαλήνια νερά τοῦ ποταμοῦ (Σελ. 415, στ. γ')

ναρὲς τὴν ἱερὴ πόλιν τῶν Ἰνδῶν. Ἐκπλωμένος στὴ χαούντα του, πού λικνιζόταν ρυθμικὰ σὲ κάθε βήμα τοῦ Καντούρ, ὁ Ντάρλι δὲν ἐνοιθε καμμιὰ κούρασιν καὶ θάβρισκε πολὺ εὐχάριστο τὸ ταξίδι αὐτό, ἂν δὲν τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ δὲν τὸν ὀδηγοῦσε πρὸς τὸ ἄγνωστο πού ὅσο πῆγαινε γινόταν καὶ σκοτεινότερο.

Σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά του ὁ Κοττεσούπρυα περπατοῦσε πεζὸς δίπλα στὸν Καντούρ κι' ἔτοι ὁ Ντάρλι μπορούσε ἄνετα νὰ βυθιστῇ στὶς σκέψεις του. Ἀλλωστε τὸ ξέρουσε πῶς ὁ φακίρης δὲν ἦταν καὶ τόσο ὀμιλητικὸς καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως ζαλίσῃ τὸν μικρὸν μὲ τὴ φλυαρία του.

Ἐτοί σιωπηλοὶ κι' οἱ δύο τους, ἔφτασαν τὸ ἄλλο βράδυ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸν κοντὰ στὸ ποτάμι. Ὁ Κοττεσούπρυα ἀμέσως ἄρχιζε τὰ παζάρια

γιὰ νὰ νοικιάσῃ μιὰ βάρκα μὲ τρεῖς κωπηλάτες. Ὅταν ὅμως εἶπε ὅτι στὴ βάρκα δὲν μπορούσαν νὰ πάρουν καὶ τὸν Καντούρ, ὁ Ντάρλι ἔδειξε τέτοια θλίψη, πού στὸν φακίρη δὲν ἔκανε πιά καρδιά νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ νὰ χωριστῇ ἀπ' τὸ φίλο του. Γιὰ καλὴ τους τύχη ἡ βάρκα πού τοὺς πρότειναν ἦταν μιὰ πλατειὰ καὶ ἐπίπεδη φάρβαρκα, ὅπου ὑπῆρχε τόπος νὰ χωρέσῃ κι' ὁ ἐλέφαντας μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσιν.

Πολλὲς ἡμέρες κράτησε τὸ ταξίδι αὐτὸ μὲ τὴν βάρκα, κι' ἂν ὁ μικρὸς Κατρουά δὲν ἦταν ἀπὸ

τίς θλιθερές του σκέψεις, θὰ ἔβρισκε ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν. Ἡ βάρκα ἔσχιζε ἀθόρυβα τὰ γαλήνια νερά πού τὸ πρῶτ', μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου

βάφονταν τριανταφυλένια καὶ τὸ βράδυ, μὲ τὴ δύση, γίνονταν χρυσά. Ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ὄχθη ἀπλώνονταν δάση ἀπὸ ταμαρινόδενδρα, βασόδω ἢ κέδρους, πού συχνὰ διακόπτονταν κι' ἄφηναν τὸ μάτι νὰ ξεκουραστῇ σ' ἀπέραντους κάμπους σπαρμένους μὲ ρύζι, μὲ σογκὸ ἢ μὲ βρύζα, καὶ σὲ μικρὰ εἰρηνικὰ χωριουδάκια σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μιὰ ἢ δύο φορές τὴν ἡμέρα ἡ βάρκα ἄραζε στὴν ὄχθη γιὰ νὰ βγῇ ὁ Καντούρ νὰ βοσκήσῃ καὶ οἱ στιγμὲς αὐτὲς ἦταν οἱ πιδ εὐχάριστες καὶ ξεκουραστικὲς ἀπ' ὅλη

τὴν ἡμέρα γιὰ τὸν Ντάρλι. Μὰ κι' ὁ Καντούρ μὲ μεγάλῃ του εὐχαρίστησιν θὰ τραβοῦσε τὴν ἀνάπαυλάν αὐτὴν ὅσο πιδ πολὺ μπορούσε, ἂν ἦταν στὸ χέρι του. Αἰσθανόταν ἀπειρὴ ἀνακούφισιν, ὕστερα ἀπὸ τόσες ὥρες πού εἶχε περάσῃ ἀκίνητος στὴν πλεούμενη φυλακὴν του, νὰ πατάῃ πάλι τὰ πόδια του σὲ στερεὸ ἔδαφος. Ὅταν κανεὶς ἔχει πόδια σὰν τὰ δικά του, τότε βέβαια τὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ περπατᾷ κι' ὅχι γιὰ νὰ τὰ κρατᾷ ἀκούνητα, ὅπως τοῦ συνέβαινε ἀπὸ τότε πού εἶχαν ἐφαρμόσει αὐτὸν τὸ καινούργιο καὶ—γιὰ τὸ μυαλό τοῦ Καντούρ—ἀνεξήγητο τρόπο ταξιδίου.

Μὰ ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε ὁ Καντούρ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν κίνησιν, πολὺ περισσότερο ἀγαποῦσε τὸν μικρὸν τοῦ ἀφέντη, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐγκαταλείψῃ ἦταν πρόθυμος νὰ ὑποφέρῃ ἄλλα τόσα βάσανα.

Τὸ ταξίδι τους ὅμως ἔτσι ὅπως γινόταν τώρα, μπορεῖ νὰ ἦταν πιδ εὐχάριστο, ἀλλὰ δὲν ἦταν κι' ἐλδότελα ἀκίνδυνον. Συχνὰ τὰ βράδυ ἀπὸ τὴν βάρκα ἀκούγαν τὰ μουγκρητὰ τοῦ τίγρη ἀπὸ πολὺ κοντινὴ ἀπόστασις κι' οἱ βαρκάρηδες φρόντιζαν νὰ πλέουν στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ διατρέχουν μικρότερο κίνδυνον ἢν τυχὸν τὸ θηρίο δοκίμαζε νὰ πηδήσῃ κατὰ πᾶνω τους. Ἀκόμη καὶ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, οἱ βαρκάρηδες ἀπόφευγαν νὰ περνῶν κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα ποὺ ἀπλώναν τὰ δυνάτὰ κλαδιά τους πᾶνω ἀπ' τὸ ποτάμι. Βέβαια ἦταν πιδ ὥρατο νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὴν σκιά τῶν δέντρων. Μὰ στὰ δέντρα αὐτὰ μποροῦσαν εὐκολώτατα νὰ σκαρφαλώσουν ἡ λεοπαρδαλὴ, ὁ πάνθηρ, ὁ ἀγριόγατος, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁ τίγρης ἀκόμη καὶ νὰ ζυγιστοῦν νὰ πέσουν. μ' ἓνα πηδημα στὴ μέση τῆς βάρκας γι' αὐτὸ ἦταν πιδ φρόνιμο νὰ μὴν ριψοκινδυνεύουν μιὰ τέτοια πιθανότητα.

Τὸ βράδυ πάλι ἦταν υποχρεωμένοι ν' ἀνάβουν μεγάλη φανάρια καὶ νὰ τὰ τοποθετοῦν γύρω-γύρω στὴν βάρκα γιὰ νὰ κρατοῦν μακριὰ τ' ἀγρία θηρία, καὶ δυὸ βαρκάρηδες, ποὺ συνάλλαζαν κάθε δυὸ τρεῖς ὥρες, φρόντιζαν νὰ τὰ κρατοῦν ἀναμμένα ὅλη νύχτα.

Ἀφοῦ ταξίδεψαν ἔτσι καμμιά δεκαπενταριὰ μέρες ἄφησαν τὴν βάρκα καὶ πῆραν πάλι τὸ δρόμο τῆς στεριᾶς γιὰ νὰ φτάσουν στὸν ποταμὸ Νερμπούτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΡΕΤΕ βέβαια, πὼς ἄμ' ἀρρωστήσῃ κανένας σοβαρά, ἀπὸ χρόνια ὀργανικὴ ἀρρώστεια—νεφρά, σπλῆν, στομάχι καὶ καθεξῆς—οἱ γιατροὶ τοῦ ἐπιβάλλουν : νὰ τρώῃ λίγο κι' ὅχι ἀπ' ὅλα· νὰ μὴ βάζῃ στὸ στόμα του κρέας· νὰ κόψῃ τὸ ποτό, τὸ κάπνισμα, τὸν καφέ ἀκόμα, τὸ τσάι. Κι' ὁ ἀρρωστος, ποὺ εἶναι συνήθως ἡλικιωμένος, ἄμα ἀκολουθήσῃ λίγο καιρὸ αὐτὴ τὴν διαίτα, γίνεται καλὰ. Τὸ παθιασμένο δηλαδὴ ὄργανο ξαναρχίζει τὴν κανονικὴν του λειτουργίαν, τὸ αἷμα καθαρίζεται, ὁ ὀργανισμὸς δυναμώνει, κι' ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀλλοιωτικὰ θάτανε καταδικασμένος, ἔχει ἀκόμα κάμποσα χρόνια ζωῆς. Φτάνει νὰ μὴν ξαναρχίσῃ

τὴν κατάχρησιν τῶν ἀνθυγιεινῶν τροφῶν. Ἀλλ' αὐτὸ τί σημαίνει; Εἶναι, μοῦ φαίνεται, ὀλοφάνερο, πὼς ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τρεφόταν ἐξαρχῆς καλὰ, ὑγιεινὰ, δὲν θὰ πάθαινε ποτὲ ἀπὸ σοβαρὰ ὀργανικὴ ἀρρώστεια κι' ἡ ζωὴ του θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀνώδυνη κι' ἀτάραχη ὡς τὰ βαθιὰ γεράματα ὅταν, ἀνώδυνος ἐπίσης, θὰ ἐρχόταν ὁ φυσικὸς θάνατος.

Αὐτὰ συλλογίσθηκα διαδίζοντάς ἓνα βιβλίον ποὺ ἐβγαλε τελευταῖα ἓνας γιατρός νεωτεριστής, ὁ κ. Πέτρου. Καὶ πιστέψα πιδ εὐκόλα τὴν ὑγιεινὴν του διδασκαλίαν. Γιατὶ ὁ κ. Πέτρου διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ξαναγυρίσουν στὴ φυσικὴ διαίτα, στὴ φυσικὴ ζωὴ, νὰ φῆσουν δηλαδὴ τόσο τὴν κρεοφαγίαν, ὅσο καὶ τὰ δηλητήρια ἐκείνα ποὺ συνήθισαν νὰ παίρνουν μὲ τὸν πολιτισμὸ, τὰ ἐρεθιστικά καὶ τὰ μεθυστικά, τὸ οἰνόπνευμα, τὸν καφέ, τὸ τσάι καὶ τ' ἀμέτρητα ἄλλα. Ἀκόμα καὶ τ' ἄλατι, καὶ τὸ πιπέρι, καὶ τὴν μουστάρδα, καὶ ὅλα τὰ δῆθεν ὀρεκτικά. Ἡ καλὴ τροφή, ἡ μόνη τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου—ισχυρίζεται ὁ κ. Πέτρου—εἶναι τὰ χόρτα καὶ προπάντων τὰ φρούτα. Ἐπειτα τὰ δημητριακά, τὸ γάλα κι' ὅσα γίνονται μ' αὐτά. Ἀνθρώπος μὲ ὀργανισμὸ ἐξαντλημένον ἀνανεώνεται μόλις κάμει ὀλίγων ἡμερῶν φρουτοθεραπείαν.—κεραιοθεραπείαν, σταφυλοθεραπείαν κτλ. (γιὰ μερικὰς ἡμέρας δηλαδὴ νὰ μὴ φάῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ κέρασια ἢ ἀπὸ σταφύλια). Κι' ὁ κ. Πέτρου ἐξηγεῖ στὸ βιβλίον του γιὰ ποῖο λόγο βλέπει τὸ κρέας τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸ, καὶ γιὰ ποῖο λόγο τὸν διατηρεῖ ἀκαμτο, ἢ τὸν ἀνανεώνει ἢ φυτικὴ τροφή.

Ἡ μεγάλη δυσκολία εἶναι νὰ συνήθισῃ κανένας, πρῶτον νὰ μὴν τρώῃ πολὺ, καὶ δεύτερον νὰ τρώῃ μόνο ὅ,τι πρέπει. Ὁ πολιτισμὸς, βλέπετε, μᾶς ἔχει βγάλει ἀπὸ τὴν φυσικὴν ζωὴ καὶ μᾶς ἔχει κακοσυνήθισει. Οἱ ἄνθρωποι χαλοῦν τὸ στομάχι τους μὲ τὰ διάφορα καρυκεύματα καὶ γίνονται ἀλκοολικοὶ ἢ νευρικοὶ μὲ τὰ διάφορα ποτά. Νομίζουν πὼς δὲν μποροῦν νὰ χορτάσουν ἂν δὲν φᾶνε κρέας καὶ πὼς δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν ἂν δὲν πάρουν ὕστερα κι' ἓναν καφέ μ' ἓνα τσιγάρο. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ πλάνες, προλήψεις καὶ κακὲς συνήθειες. Εἶναι ἀποδειγμένο πὼς χορταίνει κανεὶς καὶ ζεῖ ἐξαιρετὰ τρώγοντας χόρτα καὶ φρούτα, κι' ἀκόμα πὼς μ' αὐτὴ τὴν διαίτα γίνεται τόσο δυνατὸς γιὰ ἐργασία, γι' ἀγῶνα, ὅσο κι' ὁ κρεοφάγος. Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ὁ κρεοφάγος μὲ τὸν καιρὸ θὰ κατανήσῃ ἐρείπιο, ἐνῶ ὁ φυτοφάγος, ὁ

καρποδίατος, θὰ ἔχῃ πάντα τὴν ὑγείαν του καὶ τὴν δυνάμειν του. Σπάνια θ' ἀρρωσταίνῃ, κι' ἀπὸ ἀρρώστειες ἐλαφριές, ποὺ θὰ τοῦ περνοῦν ἀμέσως. Γιατὶ τὸ αἷμα του θὰ εἶναι καθαρό, θὰ λείπουν ἀπ' τὸν ὀργανισμὸν τοῦ οἱ τοξίνες, τὰ ἄλατα καὶ τὰ ρέστα, καὶ τὰ ὄργανά του θὰ λειτουργοῦν φυσιολογικά, κανονικά.

Τώρα, μὲ τὴν ἀνθυγιεινὴν διαίταν ποὺ κάνουμε, ἀρρωσταίνουμε συχνά, βαριά, κι' ἄλλο δὲν κάνουμε παρὰ νὰ παίρνουμε γιατρικά. Ἀλλὰ τὰ γιατρικά—λέει ὁ κ. Πέτρου—σκεπάζουν τὴν ἀρρώστειαν χωρὶς νὰ τὴν γιαινεῖν. Ἀλλο γιατρικὸ ἀπὸ τὴν ὑγιεινὴν διαίταν δὲν ὑπάρχει. Αὐτὴ προλαβαίνει τὴν ἀρρώστειαν, κι' αὐτὴ, ὅταν ἐρχεται ἀπὸ ἀνόητην κατάχρησιν τῆς γιατρικῆς ριζικά. Κι' ἀλήθεια. Ἡ ἀσπιρίνη π. χ. δὲν εἶν' ἓνα φάρμακο θαυματουργό; Ἐχεις τὸ δυνατότερον πονοκέφαλον, παίρνεις μιὰ δυὸ ἀσπιρίνες καὶ γίνεσαι περδίκι. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὴν ἄλλη ἡμέραν, ἢ σὲ δυὸ ἡμέρας, ὁ πονοκέφαλος θὰ σοῦ ξανάρθῃ. Ἡ ἀσπιρίνη σκεπάζει μόνον τὴν ἀρρώστειαν ποὺ σὲ λίγο ξαναφαίνεται. Γιὰ νὰ χτυπηθῇ ριζικά, πρέπει νὰ χτυπηθῇ, νὰ λείψῃ ἡ αἰτία τῆς. Ἡ αἰτία αὐτὴ εἶναι πάντα τὰ δηλητήρια ποὺ μπαίνουν στὸν ὀργανισμὸ μὲ τ' ἀνθυγιεινὰ τρόφιμα. Ἡ καλὴ διαίτα μόνον θὰ τὰ διώξῃ. Ἐπομένως ἡ καλὴ διαίτα εἶναι τὸ μόνον γιατρικόν.

Θὰ εἴστε πολὺ εὐτυχισμένοι στὴ ζωὴ σας, παιδιὰ μου, ἂν συνήθισετε ἀπὸ τώρα νὰ τρώτε λίγο, ν' ἀποφεύγετε τὰ κρέατα, νὰ χορταίνετε μὲ χόρτα καὶ μὲ φρούτα, καὶ προπάντων νὰ μὴ βάζετε ποτὲ στὸ στόμα σας πῖπα μὲ καπνὸ καὶ ποτήρι μὲ οἰνόπνευμα. Κι' ὅσο προχωρεῖτε στὴν ἡλικίαν, τόσο πιδ φυτοφάγοι νὰ γίνεσθε...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΠΙΔΕΣ

Ἐλπίδες γοργοπτερόεντες ποὺ τρέχετε καὶ πᾶτε; Καὶ βιάζεστε στὸ διάβα σας καὶ πίσω δὲν γυρνάτε. Γιατὶ πεθαίνετε γοργά, σὰ ρόδο στ' ἀνθογαλὶ. Ποῦ γέρνει κάποιον δειλινὸ μὲ πόνο τὸ κεφάλι;

Δὲν ζοῦν ἡ λύπη κι' ἡ χαρὰ ἐξέχωρ' ἢ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Χαρά! τί λέξη ποθητὴ τί πλεῖρα... τί μεγάλη! Μὰ ἡ λύπη εἶν' πάντα πιδ τρανὴ καὶ πιότερο τὴ ζοῦμε. Γιατὶ καὶ μέσα στὴ χαρὰ πολλές φορὲς πονοῦμε.

Δὲν κλαίμε μόνον στὴ χαρὰ καὶ στὴν ἐλπίδα. Μὰ καὶ στὰ δυὸ πολλές φορὲς μοιράζουμε τὸν πόνο. Κλαίμε καὶ γιὰ παλιὰς χαρὰς, γοργοπτερὲς ἐλπίδες. Ποῦ τὴ ζωὴ μᾶς φώτισαν σὰ δυὸ χρυσὲς ἀχτίδες.

Χρυσόνευρο [B]

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Μὴ μοῦ μιλήσῃς γιὰ λύπες οὔτε γιὰ χαρὰς. Μὴ μοῦ πῇς γιὰ τὴ ζωὴ μας ποὺ μοιάζει πότε σὰν τὸ μούγκρισμα τῆς τρικυμίας καὶ πότε σὰν τὸ χάδι τοῦ ἀνοιξιτικοῦ ἔφρουρου. Ἀς ἐσχάσουμε τώρα ὅσα ὄνειρά μας ἐσβυσαν καὶ χάθηκαν σὰν τὰ σπῆρα γιασεμιά ποὺ πέσαν στὸ βοῦρκο.

Ἀς μὴ μιλήσουμε γιὰ κείνους ποὺ ἀγαποῦμε καὶ ποὺ ἔφυγαν μακριὰ, στὴ λεβεντοπνίχτρα θάλασσα. Μὴ μοῦ πῇς γιὰ τὸν ἀδερφοῦλν ποὺ ἔφυγε γιὰ νὰ γίνῃ ἄγγελοῦδ στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν θὰ ξαναφιλήσουμε πῶς ποτὲ τὸλόξανθο κεφαλάκι του.

Ἀς ἐσπλώσουμε δὴ στὴν ἄμμο νὰ χαροῦμε τὴν ὥραιαν αὐτὴν βραδυά... Μὴ μοῦ μιλάς. Μὴ χαλᾷς τὴ γλυκεῖαν σιωπὴν. Ἀκου γύρω μας ὅλα σιωποῦν. Ἡ θάλασσα ἄφησε γιὰ λίγο τὸ αἰώνιον τῆς τραγοῦδι. Ἀς χαροῦμε λοιπὸν τὸ θεῖο δῶρο τῆς σιωπῆς.

Ἀς τὰ ἐσχάσουμε κι' ἄς ἀκούσουμε τί μᾶς λέει ἡ φύσις μὲ τὴν ὑπέροχην σιωπὴν τῆς. Ἀκου, γύρω μας ὅλα σιωποῦν... Τὰ στέφια, τὸ γέριον κάστρο μὲ τὰ κανόνια του, ἡ λιμνοθάλασσα, τὸ μοναστήρι. Ὅλα βουβά.

Λὲς κι' ὁ πόνος ἀπλώθηκε γύρω μας καὶ τὰ πλάκωσε ὅλα. Ἵσως ὅλα ἀπόψε σιωποῦν γιατί συμμερίζονται τὸν πόνο μας. Καὶ τὴ σιωπὴν τοὺς αὐτὴ μᾶς τὴ στέλνουν σὰ μιὰ ὥραιαν παρηγοριά χωρὶς λόγια.

Ἀς ἀφήσουμε τὸ νοῦ μας νὰ πετάξῃ μὲς στὴ σιωπὴν γιὰ νᾶβῃ τὴ λήθη. Ἀς ἐξαποστᾶσουμε μιὰ στιγμή ἀπ' ὅσα βαθαίνουν τὴν καρδιά μας. Ἀς χαροῦμε λίγο τὴ γαλήνην ἐσπλωμένην ἐδῶ στὴν ἄμμο, τώρα ποὺ ἐσβυσεν τὸ σούρουπο κι' ἦρθε ἡ νύχτα, ἡ ζεστὴ κι' ἀστροφώτιστη τροπικὴ νύχτα.

Τάσος Λούσης [B]

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΓΙΑ

«... Ρόδινο σούρουπο, ὥρα μωροφύρα χρυσὴ γαλήνη, ὄνειρον ὥρα»

Μαβίλης

Στιγμές χαρᾶς.

Ἀπόψε, μικρὴ μου φίλη, μικρὲς-μικρὲς χαρούλες γεμίζουν τὴν ψυχὴν μου. Ναι, τὸ γλυκὸ σούρουπο τὸ μυρωμένο ἀπ' τὸ μυρὸ τῆς γαλήνης, γεννᾷ στὰ μέσα μου τόσους πόθους... συνοδευμένους ἀπὸ μιὰ τὴν δὴ χαρούλα!.. Μικρὴ εἶν' ἡ χαρὰ, ἀλλὰ γλυκεῖαν, πολὺ γλυκεῖαν. Κι' ἡ δικιά μου χαρὰ, φίλη μου, ἀπόψε εἶναι γαλήνια κι' ἡσυχὴ, γεμάτη ἀγάπην. Κι' ἔτσι καθὼς σὲ βλέπω νὰ μὲ κοιτᾷς θαρρῶ πὼς κι' ἐσὺ εἶσαι χαρούμενη. Ἡ ζωὴ ἔχει τίς χαρὰς τῆς. Ἀκου τὰ παιδιὰ πὼς τραγοῦδουν γιὰ χαρούμενα. Μὰ στάσου. Γιατὶ τὰ μάτια σου θολώνουν; Τί; βοίσκεσαι σὲ ἀντίθετην κατάστασιν ἀπὸ μένα;

Ὁρα μελαγχολίας.

Τί ὥραια ποῦναι ἀπόψε. Ἰδέες, ἀγαπημένη μου, τὸ φεγγαράκι χρυσώνει τὰ φύλλα τῆς λεύκας καὶ τ' ἀγεράκι παίζει μ' αὐτὰ. Ἡ φύσις φαίνεται χαρούμενη κι' ὅμως εἶμαι μελαγχολικὴ. Δὲν ἔξρω τί ἔχω. Ἡ γλυκεῖαν μυρωδιὰ τῶν τζατζαμινίων, ποὺ ὀνεβαίνει ἀπ' τὸν κῆπο δὴ στὴν ταράτσα, τ' ἀπαλὸ «πλάφ» ποὺ κάνει τὸ κῆμα στὴν ἄμμουδιὰ κι' ἀκόμη τὸ ξεκομμένο κούκου, κού-κου τῆς κουκουβάγιας, ἀντηχοῦν τόσο μελαγχολα στὴν ψυχὴν μου! Νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ χάνεται σιγὰ-σιγὰ μὲς στὸ μυστήριον τῆς νύχτας.

Καθὼς μὲ κοιτᾷς φρονέσαι πὼς καὶ σὺ συμφωνᾷς μ' ὅσα λέω. Ἀλήθεια;

Κι' ἔτσι καθὼς τὰ αἰσθηματά μας συμφωνοῦν, ἀκου τὴ γλυκεῖαν μυρωδιὰ τῶν τζατζαμινίων, τὸ ἀπαλὸ πλάφ τοῦ κῆματος π' ἀντηχεῖ στὴν ἡσυχὴν ἀκρογιαλιά καὶ τὸ πένθιμον κού-κου... κού-κου τῆς κουκουβάγιας π' ἀντηχεῖ στοὺς ἀγρίους καὶ σκοτεινοὺς λόγγους, πὼς δλ' αὐτὰ μαζί ἀντηχοῦν μελαγχολα στὴν ψυχὴν μας...

Εὐαίσθητη Καρδούλα [B]

ΒΡΟΧΗ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος. Ἀστραπὲς σὰν φίδια λάμπουν, καὶ βροντὲς δυνατές. Ἀνεμὸς φυσᾷ. Ὅλα εἶναι προσηνύματα τῆς βροχῆς. Σὲ λίγο οἱ πρῶτες στάλες πέφτουν στὴ γῆ. Οἱ διαβάτες ταχύνουν τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσῃ ἡ βροχὴ πρὶν φθάσουν στὸ μέρος ποὺ θέλουν νὰ πᾶν. Σὲ λίγο οἱ στάλες γίνονται πυκνότερες, ἔπειτα μιὰ ἀστραπή συνοδευμένη ἀπὸ μιὰ βροντὴ—καὶ ἀρχίζει ἡ βροχὴ. Ἡ γῆ διψασμένη πίνει—πίνει νερὸ μὰ δὲν χορταίνει. Ἐχει δίκιο, γιατί τόσες μέρες ὁ ἥλιος τὴν ἐκαίει καὶ τὴν ξερανε.

Τὸ δέντρο καθὼς καὶ τὰ λουλούδια ἐσπλένονται καὶ δείχνουν τὰ καταπράσινα φύλλα τους χωρὶς κόκκινον σκόνιν.

Στὰ κεραμίδια πέφτει ἡ βροχὴ προξενώντας τὸ μονότονον πλῆρες πλάς. Οἱ βροντὲς διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἡ μυρωδιὰ τοῦ βρεμένου χώματος κυριαρχεῖ παντοῦ.

Στὸ δρόμο τὸ νερὸ σχηματίζει ρυάκια. Κανένας ἄνθρωπος δὲν περνάει ἀπὸ τὸν δρόμο. Ἦσυχία παντοῦ. Μόνον ὁ μονότονος ἦχος τῆς βροχῆς καὶ ποῦ καὶ ποῦ ὁ κρότος καμμιᾶς βροντῆς διακόπτουν τὴν γαλήνην τῆς φύσεως. Ἐνα αὐτοκίνητο περνᾷ ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἡ βροχὴ αὐτὴ καταστρέφει τὰ σταφύλια. Κρίμας. Τὰ τόσο ὥραια σταφύλια νὰ τὰ κατασπῇ. Αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸν αἰσθάνεσαι σὰν ἓνα βάρος νὰ πλακώνει τὴν ψυχὴν σου. Αὐτὸς ὁ καιρὸς μὲ κάνει μελαγχολικόν, σκεπτικόν. Δὲν μοῦ ἀρέσει, θέλω ὀρίζοντα ἀνοιχτό. Νὰ βλέπω τὸν γαλάζιον οὐρανὸν καὶ ὅλη τὴν πόλιν καὶ τὴν θάλασσα. Ἐνῶ ἄμα βρέχει ὁ ὀρίζοντας εἶναι κλειστός. Δὲν βλέπεις ἄλλο ἀπὸ σύννεφα μαῦρα καὶ τὴν ὀμίχλην ποὺ τὰ σκεπίζει ὅλα.

Σὲ λίγο ἄνεμος σηκώθηκε· ὁ οὐρανὸς καθάρισε ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμψε. Τόσο λίγο κρατοῦν οἱ βροχεῖς τὸ καλοκαίρι.

Δόνιφαν [B]

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Θὰ πάρω τὸ ἀμμόστρωτο στρατὶ ποὺ κάτω θὰ μὲ πᾶει στὸ περιγιάλι. Στὴ θάλασσα κοντὰ τὴν ἀνοιχτὴ καὶ τὴ μεγάλη.

Θάχω ἐκεῖ γιὰ μόνην συντροφιά τοὺς γλάρους καὶ τὸ κῆμα τ' ἀφρισμένο. Κάποια χαρὰ νὰ μοῦρῃ ἀπὸ μακριὰ θὰ περιμένω.

Νανούρισμα θὰ ψέλνῃ ἀρμονικόν. Τὸ κῆμα στὸ γαλάζιον περιγιάλι, Μακριὰ μου κάθε ἀγριο καὶ κακὸ τοῦ κόσμου ἢ ζάλη.

Θὰ γέρω στὴν ὀλόχρυσον ἄμμουδιαν. Στὴ θάλασσα ἀντικρὺ τὴ λατρεμένη, Ἦσυχία θᾶναι μέσα μου ἡ καρδιά Γαληνεμένη.

Ὅσα χρυσάφια θὰ σκορπάῃ ἡ αὐγὴ, Μονάχη θὰ τὰ χαίρομαι καὶ πέρα. Χωρὶς συντροφίαν γύρω μου στὴ γῆ καὶ στὸν αἰθέρα.

Κάποια καράβια σὰ θαρῶ μακριὰ. Μέσα σ' ἄχνους σινιάλο νὰ μοῦ κάνουν. Θὰ λέω «Χαρά θὰ φέρουν, τὴν καρδιά. Νὰ μοῦ θεράνουν...»

Κι' εὐλαβιὰ δειλὴ μιὰ προσευχὴ. Θὰ ψιθυρίζουν τὰ φτωχὰ μου χεῖλη. —Θέ μου ἄς πληρωθοῦν οἱ κρυφοὶ Πόθοι ἓνα δειλὴ...

Καὶ κάποια μέρα ἴσως, γαλανὴ Κι' ἡ προσμένονμένη χαρὰ μου φτάσει. Σ' ἐκείνη τὴ γωνιά τὴ μακρινὴ Στ' ἀκροθαλάσσι...

Μακεδονοπούλα [A]

ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ

Ἀπὸ μικρὴ ἓνα ὄνειρον εἶχα. Νὰ μὰθω ἓνα ὄργανον, λίγη μουσικὴ τέλος πάντων. Κι' ὁ μπαμπὰς ὑπακούοντας στὰ καπρίτσια τῆς πολυκατειμένης κορούλας του ἀγόρασε ἓνα πιάνο—ὅχι μὲ οὐρὰ ὅπως θὰ τὸ θέλα, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;—κι' ἀποφάσισε ν' ἀρχίσω νὰ παίρνω μαθήματα πιάνου.

Ἦταν ἓνα δροσερὸ ἀπογευματάκι τοῦ καλοκαιριοῦ ὅταν ἦρθε ἡ μαριζὴλ γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃ τὸ πρῶτον μάθημα.

σας. "Αν μελαγχολείτε και αν θλίβεστε καμιά φορά —κι' αυτό είναι πολύ φυσικό — την άλλη ώρα όλα σας γελούν. Παίρνετε λοιπόν την πιο αισιόδοξη όψη της ζωής. — «Ο καμένος πύργος» του *Μαγεμένου Βιολιού*. Ώρατα ή παράδοση, αλλά έντελως άδόκιμα γραμμένη. — «Θυμάμαι» της *Πουπέ*. Πολύ μελαγχολικό. Συνηθισμένο. — Θά εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: *Μαύρον Προσωπιδόφρον* (χαίρω που περνάς εκεί τόσο ώρατα' είναι ή άμειδή των κόπων που έκαμες για να προειδοθής' το κομμάτι σου θά το διαβάσω με τη σειρά του' σου έστειλα 9 τετράδια') *Ήρινναν* (σε συ'χαίρω που ήλθες πρώτη στην τάξη' οι λύσεις δεκτές αφού αυτό έγινε χωρίς να το καταλάβής') *Κλάραν* (αυτό, καθώς θά είδες σου ανέκρινα' πολύ μ' ευχαρίστησε τ' ώρατο σου γράμμα κι' ελπίζω να εξακολουθήσης' μ'ην άπελπίσεις, στην έξοχή θά δυναμώσης και γρήγορα θά ξαναπας στο αγαπημένο σου σχολείο') *Ασύλληπτον* (θεράμ' συλλυπητήρια' έστειλα 4 τετράδια' γράψε μου, αφού μάλιστα αυτό σε άνακουφίζει') *Ειμαρμένην* (χαίρω πολύ για την άπόφασή σου' θά είδες την έγκρισή του ψευδωνύμου σου' γράψε μου') *Γαβέρην* (αυτή ή σειρά είναι ώρατα' θά τη δημοσιεύσω') *Ισιδα*, *Αρλίταν* κτλ. κτλ.

Είς δσας έπιστολάς έλαβα μετά την 10 'Ιουλίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 274ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκτά μέχρι της 27 Σεπτεμβρίου.

458. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεση αν ένωσης,
Με νήσο του Αιγαίου
Σοφο θά φανερώσης
'Αλλά καιρού άρχαίου.

Κεραμίδιος Γάτος

459. Στοιχειόγραφος

Ό,τι χωράτ' κι' αν πήτε,
Παρενθέστε του ένα γράμμα,
Κι' εκπληκτοι τότε θά ιδήτε
'Απροσδόκητο ένα θάμμα:

Γίνεται κάτι λαμπρό,
'Από άστέρια άποτελείται,
Και ψηλά στον ουρανό
Θά κοιτάξετε όλοι οι λύται.

Ξανθομαλλεύσα

460. Τονόγραφος

Γνωστή πόλη της Γαλλίας
Με τον τόνο άνεβασιμένο
Κοριτσιού όνοματίκι
Με τον τόνο πεσμένο.

Τρίο Κορτεζίνο

461. Αίνιγμα

Στην "Ηπειρο ένα βασιλιά
Ψάξε για νάβρης τώρα.
Τό θηλυκό βασίλισσα,
Σε άλλην όμως χώρα.

Σφιγξ

462. Πυραμίδ

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Όριζοντίως εκ των άνω κατά σειράν: σύμφωνον, αίσθητήριον, πόλις της Έλλάδος, νεοέλλην ποιητής, άρχαίος δραματικός. — Οι σταυροί καθέτως στρατηγός άθηναίος.

Μαύρη Προσωπιδόφρος

463. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Αύτοκράτωρ Βυζαντ.
2 3 4 1 = Πότον
3 4 3 4 7 3 = Δένδρον
4 8 5 8 9 9 8 9 = Μέγα άγαλμα
5 3 7 8 9 = Τραγικός βασιλεύς
6 4 5 3 = Ήφαιστειον
7 8 9 = Νήσος
8 7 4 8 9 = Κατοικία
9 4 8 2 8 9 = Έντομον

Κομήτης

464. Ποικίλη Άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξης, άποτελοϋν όμηρικην βασιλίσαν:

1, Γίγας' 2, Άρχαίος μαθηματικός, άστρονόμος' 3, Μεγάλη έλληνική νήσος' 4, Σημείον του κύκλου' 5, Άρχαία δυστυχής βασιλίσα.

• Αθώα Ύπαρξις

Λύται + Χ φερ ι ι αν
Λεία ι ι ι
Μυρτίλλη

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευμ. Άσκήσεων το ή φύλλ. 20

254. Δανία-άνια. — 255. Πάρος-Πόρος. — 256. Δίδω-Διδώ. — 257. Τό Όμέγα. 258. Α Σ Π Α Σ Ι Α 259. Πάσσαλος
Σ Α Ο Ρ πασσάλω εκ-
Π Α Ρ Α Λ Ο Σ κρούεται. (Ή
Α Α Ο Ο Ι άνάγνωσις κα-
Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν τά στήλας δε-
Ι Ο Ω Ο ξιόθεν και εκ
Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η των κάτω). —
260-264. Διά του Ε: άετός, μέν, μέ-
ρος, Δέρος, ένεός. — 265. ΠΗΝΕΙΟΣ
(Πάτριαι, ΘΗρα, ΛοΝδίνον, Έλβετία,
Βέρμιοι, Άχελωός, Τίβερις). — 266.
Πίστευε και μη έρεϋνα. — 267. Είς οίον-
νός άριστος άμύνεσθαι περι πάτρης (ή
Σιών, Όσσα, ρίς, τόσα, μήνες, θε πε-
ρι πα, τρεις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλό στοιχείο δρ. 6. τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις με παχέα δέ στοιχεία δρ. 1 και με νεφελαία δρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά. Ή προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΔΕ'—432]

Α νταλλάσσουμε τετραδιάκια. Γράφατε
'Ανδρέα Παπαθεοδώρου, Περγάμου 26,
'Αθηναι.

Πάτις Πατρίς

'Αθανάσιος Διάκος

[ΔΕ'—433]

Α ποτελέσματα του διαγωνισμού μου ά-
γράφων ήθοποιών. Βραβεύω Όλιβιέρο
Κρόμβελ, Μπουμπουλίνα. Λοιπούς ύπερευ-
χαριστώ.
Μυθική Βασιλοπούλα

[ΔΕ'—434]

Π ρωτομπαίνοντας στο Διαπλασκόσμο
χαιρετώ όλους-ες. Άλληλογραφώ και
ανταλλάσσω Μ. Μυστικά στείλατε πρώτοι.
Δ/σις: Κ. Δημόκριτον Έφραιμίδην, καθη-
γητήν. Καλάμας διά: ΕΑΝΘΝ ΔΟΚΙΜΟΝ

[ΔΕ'—435]

Ε ύαοθητη Καρδούλα, Άττικόν Άλας,
περιμένετε. Γολιάθ, βγάναμε φωτο-
γραφίες στο Μήτχη; Γλασεμιά

[ΔΕ'—436]

Ζ ητώ συγγνώμην σε όσους άργησα να-
παντήσω. Δόγοι άνώτεροι. — Μόζαρε

[ΔΕ'—437]

Ρ όξα Λίνα, Νινέττα, πώς τά περνάτε;
Νινέττα, άκόμα να περιμένω τετρα-
διάκια; Χαδιάρα

[ΔΕ'—438]

Π ρωτομπαίνοντας στο έκλεκτό σαλο-
νάκι της Διαπλάσεως χαιρετώ ό-
λους-ες. Άνταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλο
τό Διαπλασκόσμο. Δ/σις: Ανίθα Σεβαστήν
Παπαδοπούλου. Όδός Φαρρών, Οίκια Να-
σοπούλου, Καλάμας. διά:

ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

[ΔΕ'—439]

Θ λιμμένη Γοητεία, με μεγάλη μου
χαρά, αλλά ποδ ακριβώς νάρεθ;
'Αγραμπελη

[ΔΕ'—440]

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλους-ες.
'Απαντώ άμέσως. Δ/σις: Έμμανουήλ
'Αγγελίδην, Τετραγ. 53 αριθ. 1. Νέα Φι-
λαδέλφεια, Άθήνας. Μάνος

[ΔΕ'—441]

Θ ριάνος! Άνδριωτάκι = Παρλιάρος,
'Εντελβάς = Άλδέρτη, Παπουτσωμέ-
νος Γάτος = Καραπάτη, Άελώ = Σαρλή,
Μόζαρε = Δραγώνας. Σας άρεσε; Ταμπλάς
σας ήρθε. Έτσι, για να ξερετε ποιός ει-
ναι ό Δόνιφαν

[ΔΕ'—442]

Τ ρελλή Κουκλίτσα, διεύθυνσίς μου (ΔΕ'
—213). Γαλάζιος Κύκνος

[ΔΕ'—443]

Τ ρελλοπαρέα, ή Κοσμοχαλάστρα δεν
έχει καμιά σχέση με τον Σύλλογό
μας. Μάθε μια για πάντα, ότι ό Σύλλο-
γός μας δεν άσχολείται με τίς άποκαλύψεις,
άσχετα, αν μερικά μας μέλη άφ' έαυτού
των άσχολούνται μ' αυτές. — ΑΜΙΛΛΑ

[ΔΕ'—444]

Α γνή τά συγχαρητήριά μου τά πιό ει-
λικρινή για τό χιλιετήλευτό σου ά-
ριστα στο Πανεπιστήμιο. Όλόχαρη

[ΔΕ'—445]

Α γνή, συγχαίρουμε δλόφυχα για τό
Πανεπιστημιακό σου άριστα.
'Αμαδρεάς, Άλκη, Μυροίνη

[ΔΕ'—446]

Δ όνιφαν, αν νομίζεις, πώς με βρήκες,
άποκάλυψε τό μικρό. Άλκη

[ΔΕ'—447]

Μ όνα Βάννα, Άφρικάνα, να μην
ήταν τό Χασαντάρι προφάσεις εν
άμαρτίας; Ρόξα Λίνα, ό σύλλογός μας
προκηρύσσει στις 30 'Ιουλίου γαϊδουροδρο-
μίες στην Πρίγκηπο. Πέρνεις μέρος;

Νινέττα

[ΔΕ'—448]

Ε πιθυμώντας να ποικίλω τίς άσχολίες
της ημέρας μου, ζητώ άλληλογραφία
με διαπλασοπούλες. Δ/σις: Ειρήνην Κανά-
ρη, Σάρδων 17, Νέα Φιλαδέλφεια, Άθή-
ναι, διά: Άργυρώ Πανσέληνος

[ΔΕ'—449]

Δ εν σε πιστεύω, Δόνιφαν, για τόσο εϋ-
πιστο! Όυτε ό... Σέρλοκ Χόλμς
είμαι, όυτε... Μπακογιάννης λέγομαι!...
(Διαπλ. βεβαιότατα). Κυρίαρχος της Γης

[ΔΕ'—450]

Α λληλογραφώ μόνον με Κυπριόπουλα-
ες. Κανείς δεν πιστεύω να μού άρνη-
θώ. Γράφατε: Κυρίαν Άθηναν Τριαντα-
φυλλίδου, Κερύνειαν Κύπρου διά:

Κυπριωτόπουλο

[ΔΕ'—451]

Μ περιμπατάρης = Β. Νικολάου. Διά-
σαςε τό β' γράμμα μου; Δέν πιστεύω
να γέλασε. Άττικόν Άλας = Τάκης Κα-
σιμάτης για να διακρίνης την άλληλογρα-
φία... Σαρπηδών